

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, adjunt a la presidència
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**RECONVERTIR I INVERTIR PER
LLIGAR LA PAGESIA AL TERRITORI**

Ramon Tremosa i
Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI
Calvari

Futur a les Avellanes

Una cooperativa de les terres de Lleida m'ha convidat a parlar del futur de l'economia. Avui el món va molt de pressa i les noves tecnologies i infraestructures revolucionaran els negocis com no podem pas sospitar. Així, parlant del futur aeroport d'Alguaire, vaig comentar les darreres novetats de l'aeroport de Reus: aquest aeroport, del qual encara algú qüestiona la viabilitat per l'arribada de l'AVE, ha estat escollit fa poc per Ryanair com a tercera base operativa, després de Girona i Madrid, tot oferint-hi l'any vinent dotze noves rutes. Amb la massa crítica de Salou, ben gestionat, l'aeroport de Reus pot ser rendible com ja ho és el gironí.

PORT AVENTURA, GRÀCIES A L'AEROPORT DE REUS, ha estat rebent aquesta tardor excursions d'escolars d'un dia que van i vénen... d'Irlanda! També el fan servir de manera creixent europeus que vénen a jugar a golf, el nou turisme vinícola d'alt poder adquisitiu al Priorat i equips esportius nòrdics que vénen a entrenar a prop de la Mediterrània, fugint de la forçosa aturada hivernal. També servirà perquè tot el món visiti la comarca del Matarranya: després de l'excel·lent reportatge a *Descobrir Catalunya* de fa un any, aviat les revistes *Viajar* i *National Geographic* dedicaran un número a la comarca més meridional de la Franja de Ponent, segons informava Guillem Chacon fa poc a *www.franjadeponent.cat*. Amb un aeroport avui un territori figura al mapa global; sense aeroport, no.

NO HI HA UNA SOLUCIÓ MÀGICA per als problemes de la pagesia catalana. Potser tocarà dedicar-se dos dies al porcí, dos a la fruita, un a la vinya i el cap de setmana al turisme rural. Però també es pot mirar de reforçar l'esperit cooperatiu dels pagesos, d'aconseguir fiscalitats específiques per a necessitats concretes i, especialment, d'estimular la implicació de les caixes catalanes en el finançament d'inversions i de reconversions de sectors productius que lliguen l'activitat al territori; sobretot ara que La Caixa ha de plegar veles a Espanya.

A EUSKADI L'EMPRESA CAF avui és un dels líders mundials en la construcció de sistemes ferroviaris. L'any 2005 la seva cartera de comandes va assolir els 2.697 milions d'euros. Els accionistes d'aquesta gran multinacional de Beasain són les tres caixes d'estalvi basques, amb un 51% del capital social, i els treballadors, amb un 18%; a la borsa de valors hi cotitza el 31% restant. Quina diferència amb les caixes catalanes, tan propenses a les hipoteques i als sectors regulats, sense competència ni risc; quin contrast amb l'individualisme de l'empresa familiar catalana, amb tanta aversió a cotitzar a la borsa; i quin estímulo per als treballadors: no ens ha d'estranyar que a Euskadi la productivitat i els salaris siguin els més alts de l'Estat.

LA TROBADA AMB LA COOPERATIVA s'ha fet en un indret preciós: el rehabilitat monestir de les Avellanes, prop d'Os de Balaguer. Fundat al segle XII, disposa d'un claustre romànic i d'una església gòtica on es conserven les restes dels comtes d'Urgell; de fet hi ha uns senzills sepulcres, atès que els originals avui són al Museu The Cloisters de Nova York. L'església cistercenca és la part més interessant del monestir. Sembla que es va projectar una gran basílica amb planta de creu llatina, però la sobtada mort

FRANK JENSEN

“Es pot mirar de reforçar l'esperit cooperatiu dels pagesos, d'aconseguir fiscalitats específiques per a necessitats concretes i, especialment, d'estimular la implicació de les caixes catalanes”

d'Ermengol X el 1314 va acabar escurçant la nau central: l'absis central és pentagonal, amb finestrals allargats al mig i dos absis més petits a cada costat.

DES DEL 1910 ELS GERMANS MARISTES han mantingut aquest recinte històric, avui molt ben reformat, al servei del turisme d'oci i de negoci. Al peu de la serra del Montsec, envoltat de camps de conreu i de vinya, de prats i de boscos, el monestir de les Avellanes és un exemple excel·lent de reconversió d'actius per aprofitar oportunitats que la nova economia ofereix.

LA PUJADA CAP A LES TERRES DE LLEIDA ha respost al tòpic: així que he arribat al port de la Panadella m'he

capbussat dins d'una espessa boira, que ha fet davallar la temperatura sobtadament fins a zero graus. Per a qui, com diuen a Ponent, “baixa” de la càlida i assolellada tardor barcelonina, el primer fred és rebut amb una barreja de sensacions, entre agradables i tenebroses. Quin tel gris i misteriós, la boira, que matisa els incipients camps reverdits de blat de la Segarra, enmig de clapes de pins i de serres ermes blanques, així com els fèrtils trossos de regadiu i d'arbres fruiters de l'Urgell que comencen a Anglesola.

M'HE ATURAT UNA ESTONA A BALAGUER per admirar l'església gòtica de Santa Maria, una de les més grans del país d'una sola nau. He rondat la muralla medieval i he passejat per la plaça porticada del Mercadal, d'origen medieval. Molt restaurat, fa goig visitar el case antic de la que fou capital del comtat d'Urgell: tot un referent històric coronat dalt del turó pel Palau dels Comtes i pel santuari del Sant Crist. Amb tanta història al darrere no podem tenir por de la globalització: la vida no ha estat mai fàcil a casa nostra, i avui el món és més ple d'oportunitats que mai.

CAMÍ D'ÀGER i passant a prop del santuari del Sant Crist, on es van casar els meus pares, m'he sentit més caminant que turista. I dins de l'església gòtica del monestir de les Avellanes, tot escoltant els llargs rasons de la seva meravellosa acústica, m'he sentit més pelegrí que caminant.

Marçal
Sintes

No deuen estar gaire contents les persones que algun cop han utilitzat Air Madrid a mesura que van assabentant-se que al seu dia van volar, i es van jugar la vida, a bord d'autèntiques cafeteres alades. Potser els vénen al cap el ministeri de Foment i les autoritats espanyoles. Encara molt menys contents que ells estan, i amb tota raó, els que s'han quedat a terra després d'haver pagat el seu bitllet. Les històries són commovedores. Molts són immigrants que havien estat estalviant avariciosament per poder retrobar-se amb els fills, la dona o altres familiars estimats després d'anys sense veure'ls. Als que no puguin anar a casa, ningú els podrà compensar pel disgust que se'ls ha provocat. D'aquesta forma tan dura hauran descobert que coses que ells imaginaven que en aquest Estat modern i amb una economia esponerosa que és Espanya no podien passar, passen. A sobre, la mala experiència no se'ls acabarà aquí, perquè ara, en reclamar els diners i que els rescabalin pel mal patit, se les hauran amb la burocràcia espanyola, que no és broma o, si ho prefereixen, és una gran broma pesada. Els damnificats faran bé d'actuar conjuntament, com a lobby, per tal d'exigir els seus drets de forma que se'ls toregin el menys possible. Tanmateix, el més fàcil és que els uns i els altres es vagin passant la pilota a la vallinclanesca i que tot plegat acabi en mans d'una justícia que, tot i que segura, recorda també una cafetera vella. I així és que el calvari potser els farà arribar a la conclusió que, si bé això d'aquí és millor que allò d'allà, hi ha coses que, en canvi, s'assemblen cosa de no dir.

m.sintes@hotmail.com